

LBRIS

We know
books

SUE ROBERTS

Idilă
pe
Riviera

Capitolul unu

– O toaletă? Ești sigur?

Sunt îmbrăcată în pijamaua mea roșie cu model ecosez și vorbesc cu un tip despre tortul pentru petrecerea de pensionare a tatălui lui. Mi-am prins părul castaniu, ondulat, într-o coadă dezordonată și abia acum observ un strop de marmeladă pe piept. E bine că nu vorbim prin video.

– E o solicitare destul de ciudată. Ești sigur că i-ar plăcea așa ceva?

– Sunt sigur. Tata a fost instalator. Meseria a fost viața lui. De fapt, mă și mir că se pensionează. Nu, serios, un tort în formă de toaletă e perfect.

Clientul are întotdeauna dreptate, presupun, dar îndrăznesc totuși să-i fac o sugestie.

– Ce zici de o cadă de baie? Are o formă mai ușor de porționat.

– O, nu m-am gândit la asta. O cadă de baie? Mmm, e posibil. Tata vorbește întruna despre rezervoare și jeturi de apă, așa că o toaletă a fost primul lucru la care m-am gândit.

– E decizia ta, firește, dar părerea mea este că un tort în formă de cadă ar fi mai potrivit. Aș putea să fac o miniatură a tatălui tău, așezat în cadă, înconjurat de spumă, cu o bere în mână sau așa ceva.

LIBRIS

We know
books

- Nu bea bere.

- Vin?

- Nu, nu bea deloc alcool, de fapt. Și nu cred să fi făcut o baie cu spumă vreodată în viața lui. Vezi tu, are o eczemă.

Se dovedește mai complicat decât am crezut.

- Bine. Uită de bere. Și de spumă. De fapt, ce-ar fi să facem un tort dreptunghiular, decorat cu imaginea tatălui tău purtând o trusă de scule și mai facem și o furgonetă albă, ceva în genul acesta?

- Perfect. Așa rămâne. E în regulă dacă trec să-l ridic vineri după-amiază?

Acum, când vorbim, este miercuri-dimineață.

- Vinerea *asta*?

- Ăăă, da.

- E puțin cam din scurt. De obicei, comenzile de genul acesta se plasează cu cel puțin o săptămână înainte și am deja mult de lucru.

La celălalt capăt se face liniște.

- O, fir-ar! Mama o să mă omoare pentru asta. Mi-a spus să dau comanda de tort de-acum o lună, iar eu am uitat. Va trebui să cumpăr unul de la cofetărie.

Respir lent. Nu este prima dată când mă confrunt cu o astfel de situație, dar nu pot refuza un client, e risc de sinucidere profesională. Decât să dezamăgesc pe cineva, am preferat mereu să stau trează jumătate de noapte și să fac torturi.

- Bine. Îl fac. Sper că un tort cu blat de pandișpan e în regulă, spun repede, ca să elimin orice așteptări legate de vreun tort cu fructe.

- Da, e OK. Mulțumesc, mi-ai salvat viața.

- Pentru puțin. Te rog să îmi trimiți un e-mail în care să precizezi exact ce vrei. De exemplu: tort cu blat de pandișpan, dreptunghiular, cu figurină instalator, pentru petrecere pensionare.

- Da, sigur, dacă vrei. Mulțumesc încă o dată.

Există un motiv întemeiat pentru care procedez așa. La început, luam comenzile verbal. Am înțeles repede că reconfirmarea unei comenzi pe e-mail sau printr-un mesaj scris elimina orice posibilă neînțelegere. Ca atunci când i-am prezentat unui client un tort în formă de țarcă (lucru perfect natural, dat fiind că era petrecerea de pensionare a unui ornitolog și m-am gândit că poate coțofenele erau preferatele lui). S-a dovedit că soția lui ceruse un tort în formă de *barcă*, întrucât vindeau tot ca să-și cumpere o casă lângă mare și sperau să-și petreacă timpul navigând.

Încheind convorbirea, mi-am dat seama că era prima oară când cineva îmi cerea un tort în formă de toaletă. Să nu mă înțelegeți greșit. Mai primisem comenzi trăsnete. Mi s-au cerut torturi în formă de busturi de femei în corsete, vampiri și coșciuge. Tot ce vă trece prin cap am făcut. Chiar și un penis. Nici nu vreau să îmi imaginez petrecerea aceea la care cineva a tăiat cu un cuțit ascuțit felii din acea parte a trupului bărbătesc.

Încă zâmbesc la amintirea tortului în formă de coțofană când Sam, asistenta mea, intră în bucătărie.

- 'Neața, Liv, spune ea, scoțându-și bereta din fetru verde și scuturându-și părul roșu-deschis, pe care-i place să-l numească blond-căpșună.

Sam nu umblă niciodată cu capul descoperit. Berete, căciulițe tricotate și pălării îi împodobesc creștetul tot timpul anului și are un accesoriu pentru orice stil. Le asortează de obicei cu o haină elegantă și un ruj strident, lucru care, la frageda vârstă de douăzeci și șase de ani, îi dă aerul unei vedete de la Hollywood. Astăzi poartă o rochie vintage muștar, colanți negri, balerini negri din piele întoarsă. Mama ei are în centrul orașului un magazin cu haine de epocă și de acolo provin majoritatea ținutelor ei.

– Neața, Sam. Tocmai am preluat o comandă urgentă pentru un tort cu blat de pandișpan – pentru vineri după-amiază, îți vine să crezi?

Înlătur niște firimituri de pâine și urme de marmeladă de pe bluza de pijama.

– Vrei să îl fac eu?

– Nu te superi? Eu voiam să decorez mâine tortul acela de nuntă. Și mai am de făcut vreo două torturi pentru petreceri aniversare, plus niște briose pentru o școală primară din oraș, pentru vineri.

– E în regulă. Poate ar trebui totuși să te îmbraci mai întâi, râde ea.

– Lasă-mă să îmi termin „combustibilul“, înainte de orice.

Beau cafeaua tare, gustoasă, proaspăt făcută la espresso-rul meu vechi. Este unul dintre primele modele apărute pe piață și nu am de gând să îl înlocuiesc până ce nu se dezmembrează.

„Prăjituri perfecte“ este cofetăria online pe care o administrez din bucătăria casei mele, din corpul de clădire adăugat cu doar doi ani în urmă casei mele cu două dormitoare. Împlinisem treizeci și șase de ani și părinții mi-au oferit un cadou-surpriză – un depozit de economii la termen, care devenea scadent fix în acea zi. Când aveam șaisprezece ani, tata a deschis un cont de economii pe douăzeci de ani, făcând chiar și câteva investiții inspirate. Așa e tata – iar eu nu m-am bucurat niciodată mai mult ca atunci să descopăr abilitățile lui de planificare financiară.

Cadoul s-a transformat într-o bucătărie modernă, dotată cu un cuptor uriaș și alte nenumărate echipamente noi și strălucitoare pentru copt, toate instalate în casa mea. Totodată, am construit și o cămară încăpătoare, unde depozitez produsele ambalate, pregătite de livrare.

Toată lumea a fost de părere că îmi asumam un risc uriaș cu această afacere; internetul era plin de cofetării online, prețurile deveneau din ce în ce mai competitive. Nu era profitabilă. Prietenii mi-au spus că eram nebună să renunț la slujba din învățământ și dacă aș avea un bănuț pentru fiecare dată în care cineva mi-a spus „Cum să renunți la toate vacanțele acelea școlare?“, aș fi aranjată pe viață.

Însă nici cele mai lungi vacanțe nu compensau stresul în care lucram, într-o școală subfinanțată, cu copii cu tulburări de comportament. Părea că toți nimeriseră în clasa mea. Mai erau și evaluările, lucrările de corectat, ședințele și planificările care nu se mai terminau, și eram terminată fizic. După ce am făcut o noapte albă, planificând o lecție importantă despre comerțul echitabil (eu cel puțin așa am crezut – urma să concepem și să producem propriile noastre batoane de ciocolată și toate cele) și copiii au oftat plictisiți, mi-am dat seama că poate nu mă aflam la locul potrivit. Prietenii își dăduseră cu părerea că poate eram doar la școala nepotrivită. Categorie, era o școală într-o zonă defavorizată, cu părinți care se implicau foarte puțin, dar chiar și așa, îmi spuneam, un profesor cu har ar fi găsit o cale să stârnească interesul copiilor. Îmi petreceam cele mai multe seri bând vin și plângându-mă la prieteni că eu nu pentru așa ceva optasem, eu eram profesoară, nu asistentă socială.

Antidotul meu față de stres a fost dintotdeauna acesta, să fac prăjituri, și fie că eram cu mâinile până la coate în făină, temperam ciocolată sau pregăteam bezea, toate aceste activități aveau un efect relaxant asupra mea. Întotdeauna m-am priceput la asta. Mama, căreia nu-i ieșeau niciodată prăjiturile, spunea că probabil o moșteneam pe mătușa Genevieve, care avea o mică patiserie pe glorioasa Coastă de Azur, în Franța, unde îmi petrecusem multe veri. Deși era englezoaică,

numele de sorginte franceză o ispitise să plece în Franța, unde îl cunoscuse pe unchiul Enzo, cu care se și căsătorise la vârsta de douăzeci și cinci de ani și se stabilise acolo.

Deși, fără îndoială, învățasem multe de la ea, eram în mare parte autodidactă și cumpărasem toate cărțile disponibile până ce ajunsese să fac tortul cu blat de pandișpan perfect. Tortul cu fructe îmi luase ceva mai mult, dar ajunsese să fie cel mai apreciat dintre torturile mele. Lucrurile au luat avânt când m-am înscris la un curs pentru decorarea torturilor. O prietenă apropiată mă rugase să-i fac tortul de nuntă și după aceea au început să curgă comenzile. Mi-am asumat riscul și după un semestru deosebit de stresant mi-am dat demisia din învățământ și, din fericire, nu am mai privit înapoi. Am fost chiar nevoită să angajez un ajutor, în persoana lui Sam, studentă la o facultate cu profil alimentar din oraș. A fost dificil la început și a trebuit să strângem cureaua un pic, dar din fericire nu am dus lipsă de comenzi. Am reușit chiar să pun câte ceva deoparte în fiecare lună, încă de la început.

M-am priceput mereu să strâng bani, reușind să fac economii și din salariul de profesoară. Mă îndoiesc însă că fiul meu, Jake, a moștenit aceeași atitudine sănătoasă în privința banilor. E plecat la studii acum și lucrează ocazional, dar își cheltuie salariul imediat ce-l încasează. L-am crescut singură, cu ajutorul părinților mei, care locuiesc aproape, în Southport. Nu a fost mereu ușor, fiind o mamă tânără singură, dar nu aș schimba nimic, pentru nimic în lume. Am reușit să-l cresc fără sprijinul unui bărbat și sunt mândră de rezultat. Jake este un tânăr atent, grijuliu, care nu vine de la facultate cu geanta plină de haine murdare, ci mai degrabă cu un buchet de flori și o sărutare pe obraz (cel puțin de ziua mamei). Mai e puțin până la vacanța de vară, când va veni acasă, și abia aștept să îl revăd.

Capitolul doi

E vineri după-amiază, am fost la cumpărături pe strada Lord, un bulevard magnific, străjuit de copaci, cu magazine împodobite cu fațade decorative de metal, și mă opresc la părinții mei, să bem un ceai împreună.

Părinții mei locuiesc într-o căsuță veche¹ frumoasă, văruiță în alb, într-o curte din spatele uneia dintre principalele artere comerciale. Are o ușă albastră lucioasă, proaspăt vopsită, acum că tata s-a pensionat. Însă mama s-a plâns că e singurul lucru pe care l-a făcut de când nu mai lucrează, în ciuda promisiunilor, ani la rând, că imediat ce se pensionează va „schimba cu totul“ înfățișarea casei.

Iar asta era exact ce te așteptai să facă Eddie David Dunne. „Eddie cel neabătut“. Muncitor, loial, mândru de faptul că nu-și luase o singură zi de concediu medical în peste douăzeci de ani de muncă. Conducea aceeași mașină de doisprezece ani, în ciuda rugămintilor mamei pentru o mașină nouă, pe motivul că „nu era nimic în neregulă cu cea pe care o aveau“. Bea bere doar în weekend și își cumpăra un pulover nou doar când cele vechi deveneau de nepurtat.

¹ Mews house (în engleză în original) – case rezultate în urma reconverțirii, la începutul secolului XX, a grajdurilor nobilimii și camerelor servitorilor situate deasupra acestora, în spații de locuit. (n.tr.)

După ce s-a pensionat însă, lucrurile s-au schimbat complet. „Eddie cel neabătut“ a dispărut și i-a luat locul „Dave cel cutezător“. A venit acasă, după petrecerea de pensionare de la tipografie, unde fusese director general, strângând la piept un card cadou la magazinul cu produse pentru grădină și resturile tortului.

– Ei bine, asta a fost, a spus el.

Mama se pensionase cu cinci ani înainte din postul de organizator de evenimente la teatrul Southport. Mama, o blondă superbă la șazeci și șase de ani, îmi mărturisise că era îngrijorată în privința tatei, când avea să se pensioneze, și că nu știa cu ce avea să își umple timpul. Ea fusese dintotdeauna foarte sociabilă, fiind membră activă a unei săli de gimnastică, a unui cor și a unui club de carte. Tata nu avea niciun prieten și asta nu îl deranja câtuși de puțin. Astfel încât, atunci când a venit acasă, într-o vineri după-amiază, cu o rulotă nouă-nouță, mama aproape a leșinat.

– În regulă, Gloria, e timpul să ne distrăm, a anunțat el, desfășurând o hartă a Insulelor Britanice, în sufrageria lor ordonată. După ce cutreierăm Anglia, mergem unde vrei tu. Ne așteaptă lumea întreagă.

Și exact asta făceau, de șase luni încoace. Călătoriseră de la Land's End la John O'Groats și peste tot între acestea, și amândoi păreau că întineriseră cu zece ani. S-au întors acasă pentru vreo două săptămâni, apoi pleacă spre Barcelona. Sunt încântată că se bucură de noile lor aventuri.

– Ai adus vreo prăjitură, să avem la ceai? întrebă tata.

– Îmi pare rău, am venit direct de la magazin. Mi-am cumpărat o bluză nouă. Îți aduc preferata ta, data viitoare; tartă Bakewell, parcă, nu-i așa? mă prefac eu că nu știi.

– O, nu scumpo, nu trebuie, spune mama care tocmai intră în sufragerie. O clipă de plăcere, o viață de durere.

Ea a reușit să-și mențină silueta, mulțumită iubirii ei pentru dans, plimbări și răsfățuri ocazionale.

– La naiba cu asta. O viață petrecută în fabrică înseamnă că mi-am câștigat dreptul să mă răsfăț ori de câte ori vreau.

Mama țâțâie din buze, dar zâmbește.

– În orice caz, ar trebui să ieși în oraș, la o întâlnire, nu să faci prăjituri pentru noi. Ia să vedem ce bluză ți-ai luat, e pentru vreo ocazie specială?

Mama nu-și dorește nimic mai mult decât să cunosc un bărbat cumsecade, să mă așez la casa mea. Scot bluza roșie din sacoșă și mama își trece mâna peste stofa plăcută, de șifon.

– O, e foarte frumoasă. Și îmi place foarte mult culoarea.

– E pentru cina cu fetele. Serios, mamă, cine a zis că sunt în căutarea bărbatului visurilor mele? Sau al coșmarurilor mele? Sunt fericită singură.

Mama ridică din sprâncene, cu o privire care vrea să spună „Cum Doamne iartă-mă să fii fericită singură?“ Adevărul însă este că sunt. Sunt foarte ocupată cu afacerea și am un grup de prietene cu care ies adesea. Și, desigur, îl am pe Jake. În acest moment, nu am nevoie de complicații în viața mea. Ultima mea relație s-a încheiat cu peste patru ani în urmă. Mă vedeam cu Simon, un coleg profesor de la școala unde predam, de vreo șase luni, înainte să se mute la mine. Abia atunci am descoperit că eram cu totul incompatibili, singurul lucru pe care îl aveam în comun fiind serviciul, despre care vorbeam neîncetat. După un an de seri petrecute în casă, cu mâncare la pachet și sticle de vin, i-am pus capăt. Îmi doream mai mult de la viață și simțeam că nu ne îndreptam nicăieri. Simon a primit vestea mult mai greu decât mă așteptasem, dat fiind că nu avusesem nicio clipă impresia că fusesem iubirea vieții lui. Cu siguranță, eu nu îl considerasem pe el iubirea vieții mele – trenul acesta plecase de mult pentru mine.